

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobkyně: **H. M.**, zastoupena Mgr. Janem Paparegou, advokátem se sídlem Jaroslava Seiferta 2179/9, Most, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48 Ústí nad Labem, zastoupen Mgr. Drahomírou Kouteckou, advokátkou se sídlem náměstí Míru 336, Litvínov, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19. 2. 2014, č. j. 15 A 40/2010 - 103,

t a k t o :

- I. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2014, č. j. 7 As 38/2014 - 15, 27, **se doplňuje** tímto výrokem:
„ III. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.“
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem ze dne 17. 4. 2014, č. j. 7 As 38/2014 - 15, 27 (*pozn.: jde o č.j. zkráceného písemného vyhotovení rozsudku bez odůvodnění a o č.j. již odůvodněného rozsudku*), rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že: I. Kasační stížnost proti výroku I. rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19. 2. 2014, č. j. 15 A 40/2010 - 103, se zamítá. II. Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19. 2. 2014, č. j. 15 A 40/2010 - 103, se zrušuje ve výroku II., a věc se v rozsahu tohoto zrušení vrací tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud uvedeným rozsudkem shledal důvodnou kasační stížnost žalovaného proti výroku II. napadeného rozsudku, jímž bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení, a naopak kasační stížnost proti výroku ve věci samé shledal nedůvodnou. Jak uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2010, č. j. 7 Afs 1/2007 - 64 (č. 2116/2010 Sb. NSS), v popsané situaci rozhoduje o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud. Jeho rozsudkem totiž je řízení ve věci samé ukončeno a v tomto rozsahu tedy Nejvyšší správní soud věc krajskému soudu nevrací k dalšímu řízení

(viz ustanovení § 110 odst. 2 věta první s. ř. s. *a contrario*). Krajský soud v dalším řízení rozhoduje pouze o nákladech předchozího řízení.

Podle ust. § 61 odst. 1 s. ř. s. o povinnosti nahradit náklady řízení rozhodne soud zpravidla v rozsudku nebo usnesení, jímž se řízení končí.

Ve světle výše uvedeného tedy mělo být rozsudkem ze dne 17. 4. 2014, č. j. 7 As 38/2014 - 15, 27, rozhodnuto o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti. Jelikož Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku nerozhodl o nákladech řízení, přistoupil v souladu s ust. § 64 s. ř. s. ve spojení s ust. § 166 o. s. ř. k vydání doplňujícího usnesení.

Podle ust. § 64 s. ř. s., nestanoví-li tento zákon jinak, použijí se pro řízení ve správním soudnictví přiměřeně ustanovení prvé a třetí části občanského soudního řádu.

Podle ust. § 166 odst. 1 o. s. ř., nerozhodl-li soud v rozsudku o některé části předmětu řízení, o nákladech řízení nebo o předběžné vykonatelnosti, může účastník do patnácti dnů od doručení rozsudku navrhnout jeho doplnění. Soud může rozsudek, který nenabyl právní moci, doplnit i bez návrhu.

Podle ust. § 166 odst. 2 o. s. ř., doplnění o část předmětu řízení učiní soud rozsudkem, pro nějž platí obdobně ustanovení o rozsudku; jinak o doplnění rozhodne usnesením. Nevyhoví-li soud návrhu účastníka na doplnění rozsudku, usnesením návrh zamítne.

Nejvyšší správní soud vydal doplňující usnesení z úřední povinnosti, neboť v době jeho vydání nebyl rozsudek Nejvyššího správního soudu doručen účastníkům řízení a nenabyl tedy dosud právní moci (ust. § 54 odst. 5 s. ř. s. *a contrario*).

Výrok o náhradě nákladů řízení, kterým se rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2014, č. j. 7 As 38/2014 - 15, 27, doplňuje, vychází z ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Podle něj, nestanoví-li zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů.

Předmětem řízení o kasační stížnosti bylo jednak posouzení věci samé, jednak posouzení zákonnosti výroku o náhradě nákladů řízení před krajským soudem. Rozsudek 17. 4. 2014, č. j. 7 As 38/2014 - 15, 27, tak pro oba účastníky řízení představuje částečný úspěch. Žalobkyně uspěla v části týkající se věci samé, žalovaný v části týkající se náhrady nákladů řízení před krajským soudem. Při poměřování úspěchů obou účastníků dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že žalobkyně byla v řízení o kasační stížnosti úspěšná ve větší části. Tento závěr vychází primárně ze skutečnosti, že předmětem řízení o kasační stížnosti byl v prvé řadě výrok napadeného rozsudku krajského soudu ve věci samé. Ten tvořil podstatu sporu. Možnost přezkumu výroku o náhradě nákladů řízení byla přímo odvozena od napadení meritorního výroku, a v dané věci navíc tento přezkum plnil zjevně okrajovou roli. Ačkoliv se nemůže jednat o jediné hledisko pro poměřování úspěchu v řízení o kasační stížnosti, přihlédl Nejvyšší správní soud také k finančnímu vyjádření

pokračování

pomyslné hodnoty sporu. Zatímco ve věci samé šlo o odstranění změny stavby provedené v části 1. NP budovy „Středisko občanského vybavení SEVER, č. p. 344, ulice K.H. Máchy v Mostě“, náklady řízení o žalobě krajský soud vyčísлил částkou 18.800 Kč.

Lze uzavřít, že žalobkyně by měla s ohledem na částečný úspěch v řízení o kasační stížnosti (převyšující úspěch žalovaného) právo na náhradu poměrné části nákladů řízení vůči žalovanému. Přesné určení poměrného úspěchu žalobkyně je zde však zcela nadbytečné, neboť jí v řízení o kasační stížnosti žádné opodstatněné náklady nevznikly (ke kasační stížnosti se nevyjádřila ve stanovené lhůtě do 2. 4. 2014, ale až po vyhlášení rozsudku Nejvyššího správního soudu dne 20. 4. 2014). Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Doplňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu je ve výroku I. tohoto usnesení označen číslem listu (které tvoří součást čísla jednacího) zkráceného písemného vyhotovení rozsudku bez odůvodnění (15) a číslem listu již odůvodněného rozsudku (27) toliko pro účely přesné identifikace rozsudku. Tímto usnesením je tedy doplňován rozsudek Nejvyššího správního soudu jako takový (jeho zkrácené znění bez odůvodnění i odůvodnění jeho písemného vyhotovení).

Jelikož se doplňovaný výrok o náhradě nákladů řízení vztahuje ke stavu řízení v době vydání doplňovaného rozsudku, vážil Nejvyšší správní soud také to, zda by mělo být nyní opět rozhodnuto o náhradě nákladů řízení, tentokrát nákladů řízení, které účastníkům mohly vzniknout v souvislosti s vydáním doplňujícího usnesení. Odborná literatura zde zastává názor, že při vydání doplňujícího rozsudku i doplňujícího usnesení musí být vždy rozhodnuto o náhradě nákladů řízení, a to i v případě, že účastníkům žádné náklady v této souvislosti nevznikly (srov. např. Drápal, L.; Bureš, J. a kol. *Občanský soudní řád I. § 1 až 200za. Komentář*. Praha : C.H.Beck, 2009, s. 1126-1127; nebo Holub, M.; Škárová, M. a kol. *Vzory rozhodnutí a úkonů soudů všech tří stupňů v občanském soudním řízení*. Praha: Linde, 2002, s. 237-238). Existence nákladů řízení v souvislosti s vydáním doplňujícího rozsudku či usnesení totiž není pojmově vyloučena. Zejména v situaci, kdy byl doplňující rozsudek (resp. usnesení) vydán na návrh, vzniknou často navrhovateli náklady řízení (např. je-li zastoupen, sepsání návrhu je úkonem právní služby, neboť se jedná o podání ve věci samé), o nichž musí být rozhodnuto. Otázka, zda účastníkům vůbec nějaké náklady řízení vznikly, se přitom promítá výlučně až do úvah o způsobu rozhodnutí o náhradě nákladů řízení. Závěr o neexistenci nákladů řízení nemůže vést k tomu, že o náhradě nákladů řízení nebude vůbec rozhodováno. Nejvyšší správní soud se proto ztotožnil s právním názorem, že i v nyní posuzované věci je potřeba rozhodnout o náhradě nákladů řízení, které mohly v souvislosti s vydáním doplňujícího usnesení vzniknout.

Při rozhodování o náhradě nákladů řízení souvisejících s vydáním doplňujícího usnesení vyšel Nejvyšší správní soud opět z úvah o úspěchu účastníků řízení, a to v řízení o kasační stížnosti jako celku. I v tomto případě by tedy měla žalobkyně na základě ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu poměrné části nákladů řízení. Jelikož ani v souvislosti s vydáním doplňujícího usnesení žalobkyni žádné náklady řízení nevznikly, rozhodl Nejvyšší správní soud výrokem II. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. května 2014

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu